Arrest van het Hof van 8 februari 1966[1]

Samenvatting

Nu de schatting ambtshalve rechtens voldoende met redenen is omkleed door de summiere weergave van de belangrijkste grond waarop zij berust, is de administratie niet gehouden in de motivering harer beschikking een gedetailleerde verklaring harer schatting te geven, noch ook daarbij de nauwkeurige boekhoudkundige gegevens en de technische analyses waarop die berust te vermelden.
Waneer een onderneming verklaringen verstrekt welke niet zonder meer onjuist kunnen worden geacht, kan de Hoge Autoriteit zich niet bepalen tot de enkele bewering, dat deze verklaringen niet geheel overtuigend zijn en zich in haar beschikking onthouden van een verdere rechtvaardiging harer gronden.

In de zaak 8-65 :

ACCIAIERIE E FERRIERE PUGLIESI, S.p.A.,
gevestigd te Giovinazzo,

verzoekster,

vertegenwoordigd en bijgestaan door Mr. C. Selvaggi, advocaat te Rome,
ten deze domicilie kiezend ten kantore van Mr. E. Arendt, 6, rue Willy Goergen te Luxemburg,

tegen

HOGE AUTORITEIT VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAP VOOR KOLEN EN STAAL,

verweerster,

vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur Dr. I. Telchini, als gemachtigde,
bijgestaan door Prof. R. Quadri, advocaat te Napels,
ten deze domicilie kiezende ter plaatse alwaar zij gevestigd is, 2, Place de Metz te Luxembrug,

1 — Procestaal : Italiaans.

betreffende :

de nietigverklaring van de beschikking van de Hoge Autoriteit van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal van 13 november 1964, houdende vaststelling van de geldelijke verplichtingen der eisende vennootschap ter zake van het vereveningsstelsel voor ingevoerd en daarmede gelijkgesteld schroot,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt :

Ch. L. Hammes, President,
L. Delvaux, Kamerpresident,
A.M. Donner (Rapporteur), R. Lecourt en R. Monaco, Rechters,
Advocaat-Generaal : J. Gand,
Griffier : A. Van Houtte,

het volgende

ARREST

I — De aan het geding ten grondslag liggende feiten

Overwegende dat de vennootschap Acciaierie e Ferriere Pugliesi, welke twee ijzer- en staalbedrijven bezit, respectievelijk te Bari en te Giovinazzo, beroep instelt tegen de individuele beschikking van 13 november 1964 waarbij de Hoge Autoriteit van haar betaling vordert van 39.329.539 lire aan bijdragen ter zake van de verevening voor ingevoerd schroot verschuldigd;

dat verzoekster tijdens de werking van het verplichte stelsel voor prijsverevening voor schroot, te weten van april 1954 tot november 1958, in totaal 129.614 ton aankoopschroot heeft aangegeven; dat de Hoge Autoriteit na twee ter plaatse door de Société Fiduciaire Suisse verrichte controles (in april 1957 voor de periode van 1 april 1954 tot 31 januari 1957 en in april 1960 voor de periode van 1 februari 1957 tot 30 november 1958) bij brief van 29 maart 1961 heeft bericht dat het totaal van de hoeveelheden geschat aankoopschroot 25.372 ton hoger bleek te zijn dan de aangegeven hoeveelheid;

dat verzoekster hierop nieuwe stukken heeft verschaft en vervolgens een derde controle ter plaatse werd verricht, waarna de Hoge Autoriteit op 19 december 1961 tot een gunstiger schatting geraakte waarbij het verschil tussen de opgegeven en geverifieerde hoeveelheden op 10.520 ton werd bepaald; dat ingevolge artikel 6 van beschikking 7-63 op 8 april 1963 aan verzoekster bij aangetekende brief een afrekening werd gezonden waarvan het saldo 39.329.539 lire ten gunste van het vereveningsmechanisme beliep;

dat verzoekster hiertegen haar bezwaren heeft voorgedragen en de Hoge Autoriteit daarna de bovenbedoelde beschikking van 13 november 1964 nam, welke in hoofdzaak gelijk is aan de brief van 8 april 1963;

dat in die beschikking de rectificaties van de opgaven van het aangekochte schroot als volgt worden weergegeven en toegelicht:

„Overwegende dat de onderneming bij aangetekend schrijven van 18 juni 1963 haar bezwaren heeft kenbaar gemaakt tegen de grondslag voor de bijdrage, daartoe stellende dat de Hoge Autoriteit ten onrechte hoeveelheden schroot, in casu 3.655 ton bedragende, in de hoeveelheid belastbaar schroot heeft opgenomen;

Overwegende dat met betrekking tot deze betwiste 3.655 ton de volgende feiten van belang zijn:

— bij brief van 19 december 1961 hebben de diensten van de Hoge Autoriteit aan de onderneming een overzicht toegezonden van de belastbare hoeveelheden, verdeeld over de verschillende afrekeningstijdvakken:

Tijdvakken	(a) Opgegeven hoeveelheden (ton)	(b) Vastgestelde verschillen (ton)	Belastbare hoeveelheden (ton)
1- 4-54 - 31- 3-55	26.791	3.050	29.841
1- 4-55 - 31- 1-57	64.000	5.653	69.653
1- 2-57 - 30- 4-57	6.534	—	6.534
1- 5-57 - 31- 7-57	6.095	437	6.532
1- 8-57 - 31-10-57	7.453	336	7.789
1-11-57 - 31- 1-58	5.103	291	5.394
1-22-58 - 30- 4-58	3.659	483	4.142
1- 5-58 - 31- 7-58	6.614	232	6.846
1- 8-58 - 30-11-58	3.365	38	3.403
	129.614	10.520	140.134

Overwegende dat de 10.520 ton schroot opgenomen in kolom (b), zijn vastgesteld aan de hand van boekhoudkundige bescheiden overgelegd bij de verschillende controles in april 1957, april 1960 en juli 1961 in de onderneming verricht;

Overwegende dat deze verificaties de bevestiging leverden van het vermoeden dat de onderneming haar opgaven niet juist had opgesteld en deze derhalve behoorden te worden gerectifieerd; dat de rectificaties, aangebracht in de door de onderneming gedane aangiften van hoeveelheden belastbaar schroot de volgende zijn:

verhogingen:

106 ton aankoopschroot, welke de onderneming blijkens haar eigen verklaring in de loop van het onderzoek bij vergissing niet heeft opgegeven;

1.055 ton aankoopschroot ten aanzien waarvan de onderneming beweert dat zij bestemd waren voor de geïntegreerde gieterij (dit bedrijf valt buiten het Verdrag), doch zonder hiertoe enig concreet bewijs te leveren;

9.200 ton schroot door de onderneming beschouwd als materiaal bestemd voor hergebruik, doch zonder te hebben bewezen dat het tot dit doel werd gebruikt.
Deze hoeveelheid dient integendeel te worden gelijkgesteld met een vermeerdering van de schrootvoorraden, gelijk blijkt uit de algemene balans van binnenkomend en uitgaand schroot;

364 ton verkocht schroot, afkomstig van de schrootvoorraad van de geïntegreerde gieterij (welke van de bijdrage is vrijgesteld) en door de vennootschap bij vergissing in mindering gebracht;

1.347 ton schroot, beweerdelijk door de staalfabriek aan de gieterij afgestaan; op dit punt werd tot dusver geen enkel bewijs bijgebracht.

Totaal : 12.072 ton;

verlaging:

1.552 ton schroot welke door de staalfabriek aan de gieterij werden afgestaan en aanvankelijk niet in mindering waren gebracht; dit feit werd door de vennootschap naar behoren bewezen;

dat deze rectificatie leidde tot een verhoging van de belastbare hoeveelheid schroot met 10.520 ton (12.072 —1.552) welke de onderneming verzuimd heeft op te geven;

Overwegende dat bij brief van 12 februari 1962 aan de onderneming een overzicht — verdeeld over de verschillende afrekeningstijdvakken — werd toegezonden van de hoeveelheden welke de grondslag voor de bijdrage vormen, nadat daarop de vrijstelling voor staalgietwerk in mindering was gebracht;

Afrekenings-tijdvakken	Totale hoeveelheid aankoopschroot (ton)	Hoeveelheden bestemd voor de produktie van staalgietwerk (ton)	Belastbare hoeveelheden (ton)
1- 4-54 - 31- 3-55	29.841	1.583	28.258
1- 4-55 - 31- 1-57	69.653	2.862	66.791
1- 2-57 - 30- 4-57	6.534	344	6.190
1- 5-57 - 31- 7-57	6.532	320	6.212
1- 8-57 - 31-10-57	7.789	364	7.425
1-11-57 - 31- 1-58	5.394	280	5.114
1- 2-58 - 30- 4-58	4.142	380	3.762
1- 5-58 - 31- 7-58	6.846	441	6.405
1- 8-58 - 30-11-58	3.403	291	3.112
	140.134	6.865	133.269

Overwegende dat de betwiste hoeveelheid van 3.655 ton schroot door de onderneming werd gevonden door op de 133.269 ton (de belastbare hoeveelheid na aftrek van de vrijstelling voor staalgietwerk) de aangegeven 129.614 ton in mindering te brengen, zonder daarbij rekening te houden met het feit dat de belastbare hoeveelheid ten gevolge van de boven weergegeven rectificaties 140.134 bedraagt;

Overwegende dat de onderneming geen enkel gegeven heeft verschaft waaruit de onjuistheid van de bij de controles vastgestelde hoeveelheid (10.520 ton) wordt aangetoond; dat bijgevolg de hoeveelheid van 140.134 ton belastbaar schroot moet worden gehandhaafd;

Overwegende dat de als grondslag voor de bijdrage, gelijk die werd vastgesteld na de aftrek voor het staalgietwerk, namelijk 133.269 ton, als grondslag werd aangenomen voor de per 31 mei 1963 afgesloten en aan de onderneming Acciaierie e Ferriere Puglisie, S.p.A., Bari op 8 april 1963 toegezonden afrekening; dat de onderneming de zakelijke juistheid dezer afrekening niet heeft betwist;"

dat het onderhavige beroep, ingesteld op 29 januari 1965, gericht is tegen bovenstaande beschikking welke aan verzoekster op 20 december 1964 is betekend;

II — Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoekster* concludeert dat het den Hove behage :

„1. De bestreden beschikking van de Hoge Autoriteit van de E.G.K.S. van 13 november 1964 op grond van de aangevoerde middelen nietig te verklaren;

2. Bijgevolg te verstaan dat de Hoge Autoriteit gehouden is de ter uitvoering van het arrest nodige maatregelen te treffen en zich daarbij te gedragen naar hetgeen in 's Hofs arrest werd beslist;

3. De Hoge Autoriteit in de proceskosten te veroordelen, een en ander onder voorbehoud van verzoeksters verdere rechten en van eventueel aan te voeren nieuwe middelen;"

Overwegende dat *verweerster* concludeert dat het den Hove behage :

„Het beroep, op 25 januari 1965 door de vennootschap Acciaierie e Ferriere Pugliesi tegen de individuele beschikking van 13 november 1964 aanhangig gemaakt, als ongegrond af te wijzen met veroordeling van verzoekster in de proceskosten;"

III — Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat *verzoekster* tegen de bestreden beschikking de volgende middelen aanvoert :

1. Schending van de beginselen van het bewijsrecht; schending van wezenlijke vormvoorschriften wegens gebrekkige motivering van de beschikking (schending van de artikelen 5 en 15 van het E.G.K.S.-Verdrag);

2. Ten onrechte heeft verweerster het vereveningsstelsel van de Gemeenschap toepasselijk geacht op schroot hetwelk in de gieterij werd gebruikt (schending van de beschikking 2-57);

3. Subsidiair : verweerster heeft ten onrechte het vereveningsstelsel van de Gemeenschap toepasselijk geacht op schroot bestemd hetzij tot hergebruik, hetzij voor de smederij (schending van de beschikking 2-57);

Overwegende dat verzoekster stelt dat haar onderneming, behalve de aan het vereveningsstelsel onderworpen staalfabriek, nog andere sectoren omvat welke niet onder dit stelsel vallen, en met name een gieterijbedrijf en zij er bij haar eerste middel over klaagt, dat de Hoge Autoriteit haar schatting van het belastbare schroot wil rechtvaardigen met de enkele bewering dat verzoekster niet heeft bewezen dat zij het schroot voor andere doeleinden dan de behoeften van haar staalfabriek heeft gebruikt;

dat volgens verzoekster de verschillende overwegingen waarop de bestreden beschikking berust, een omkering van de bewijslast inhouden en zij wijst daartoe met name op de volgende overwegingen : „dat de onderneming geen enkel gegeven heeft verschaft waaruit de onjuistheid van de bij de controles gevonden hoeveelheid (10.520 ton) wordt aangetoond; dat bijgevolg de hoeveelheid van 140.134 ton belastbaar schroot moet worden gehandhaafd"; dat, nu verzoekster alle nodige schriftelijke gegevens heeft verschaft het aan de Hoge Autoriteit staat te bewijzen dat de in de staalfabriek gebruikte hoeveelheid aankoopschroot groter was dan die welke verzoekster heeft opgegeven;

Overwegende dat verzoekster met haar tweede middel stelt dat de hoeveelheid in de gieterij gebruikt schroot groter was dan die welke verweerster als zodanig heeft erkend;

dat zij uittreksels uit haar facturenboek heeft geproduceerd ten bewijze van het totaal van de verkochte gieterijprodukten welke gedurende de litigieuze periode behoorlijk zijn gefactureerd;

dat het hier een hoeveelheid van 3.444 ton betreft, vermeerderd met 200 ton gieterijprodukten bestemd voor gebruik in de onderneming;

dat de minimale hoeveelheid voor de gieterij bestemd schroot wordt gevonden door voornoemde produktie te verhogen met 10 % wegens verlies gedurende het arbeidsproces;

dat de aldus herziene hoeveelheden de door haar opgegeven 3.954 ton schroot, bestemd voor de gieterij, nog te boven zouden gaan;

dat verweerster mitsdien ten onrechte slechts 1.552 ton als zodanig heeft toegelaten door eerst 1.055 ton (welke de beschikking als aangekocht schroot beschouwt) en vervolgens 1.347 ton af te trekken (volgens de beschikking moeten de beide laatste hoeveelheden geacht worden in de staalfabriek te zijn gebruikt, nu het bewijs van het tegendeel niet werd geleverd);

Overwegende dat verzoekster met haar derde middel stelt dat de hoeveelheden schroot bestemd hetzij tot hergebruik, hetzij voor de

smederij — welke uit dien hoofde niet belastbaar zijn — hoger waren dan die welke verweerster als zodanig heeft aanvaard;

dat verzoekster stelt in totaal 20.227 ton schroot te hebben opgegeven welke bestemd geweest waren tot doorverkoop of tot gebruik in de smederij;

dat verweerster daarvan slechts 11.027 ton zou hebben toegelaten;

dat uit de door verzoekster overgelegde facturen blijkt dat de verkochte smederijprodukten en het verkochte schroot bestemd voor hergebruik over de in aanmerking komende periode in totaal 14.652 ton belopen zouden hebben;

dat, uitgaande van dit cijfer en rekening houdende enerzijds met de verliezen door desoxydatie en de verliezen gedurende het arbeidsproces en anderzijds met het verbruik binnen de onderneming de opgegeven hoeveelheid van 20.227 ton gerechtvaardigd voorkomt;

dat verzoekster in haar opmerkingen naar aanleiding van de „algemene balans van binnenkomend en uitgaand schroot" welke door verweerster op uitnodiging van het Hof werd overgelegd, zich beroept op een rapport van de Campsider waarin de gemiddelde hoeveelheid in de Italiaanse ijzer- en staalindustrie verkregen eigen omloopschroot 28 % zou bedragen;

dat de door haar opgegeven hoeveelheid omloopschroot evenwel slechts 9,1 % van haar totale produktie beliep;

dat mitsdien de toename der voorraden niet veroorzaakt werd door schrootaankopen, doch haar verklaring vindt in het winnen van omloopschroot hetwelk aan die voorraden werd toegevoegd zonder te zijn gecontroleerd of opgegeven;

Overwegende dat *verweerster* hierop antwoordt dat met betrekking tot de ruwijzer-gieterij nimmer enige documentatie werd overgelegd zodat het niet mogelijk was de verdeling van aangekocht en verbruikt schroot over de verschillende, al dan niet aan de heffing onderworpen, onderdelen van verzoeksters bedrijf te controleren; dat blijkens voornoemde balans van binnenkomend en uitgevoerd schroot — ten dele opgesteld aan de hand van de verklaringen van verzoekster zelve afkomstig en de door haar overgelegde stukken met betrekking tot de lading schroot voor iedere aftap — de rekeningen niet met elkaar in overeenstemming waren; dat hieruit wel moet worden afgeleid dat de onderneming in haar staalfabriek niet opgegeven materiaal heeft gebruikt; dat de verlagingen welke verzoekster meent te kunnen afleiden uit de berekening van de hoeveelheden verkocht of tot hergebruik bestemd schroot zonder enige waarde zijn, daar de vraag waar het hier om gaat niet de werkzaamheid der verschillende sectoren betreft — welke op de een of andere wijze aan schroot geholpen konden worden — doch uitsluitend het teveel aan schroot in de staalfabriek;

dat verweerster betwist de bewijslast te hebben omgekeerd en daartoe stelt dat verzoekster de aanwezigheid van een voorraad schroot, groter dan die welke zij heeft opgegeven, heeft te rechtvaardigen en een

verklaring te geven van het feit dat de algemene balans van binnenkomend en uitgaand schroot met haar verklaringen in strijd was; dat het de taak van verweerster is een technisch aanvaardbare motivering voor haar ramingen te geven, doch niet een „rechtstreeks" bewijs te leveren van het schrootverbruik van de onderneming;

Overwegende dat *verzoekster* bij repliek stelt dat het verweerschrift een wijziging van het voorwerp van geschil en van de feiten zou inhouden; dat toch in de bestreden beschikking slechts wordt gesproken van het ontbreken van enig bewijs voor het gebruik in de gieterij dan wel van de bestemming tot hergebruik, daar verweerster er van uitging dat — bij gebreke van zodanig bewijs — het schroot gebruikt moest zijn in de staalfabriek dan wel bestemd tot vergroting van de voorraden;

dat evenwel de in het verweerschrift neergelegde stelling niet alleen van de beschikking afwijkt doch daarmede zelfs in strijd is nu de Hoge Autoriteit daarin beweert dat het bewijs van hergebruik of van het gebruik in de gieterij iedere betekenis zou missen, daar de toename der voorraden als het fundamentele gegeven moet worden beschouwd en derhalve het grootste deel van het werk van de gieterij en de smederij — ongeacht het hergebruik of latere verkopen — wel moet zijn uitgevoerd met schroot hetwelk op een andere wijze werd verkregen;

dat verzoekster stelt dat zij haar beroep anders zou hebben ingekleed indien de Hoge Autoriteit deze stelling aan haar beschikking ten grondslag had gelegd;

IV — Procedure

Overwegende dat de procedure het normale verloop heeft gevolgd;

dat het Hof bij brief van 4 oktober 1965 verweerster heeft uitgenodigd de stukken over te leggen waarvan zij in haar memorie gewaagt en met name de „algemene balans van binnenkomend en uitgaand schroot";

dat deze stukken op 15 oktober 1965 ter griffie van het Hof werden geregistreerd;

dat verweerster bij brief van 11 november 1965 van antwoord heeft gediend op de door verweerster overgelegde stukken; dat partijen ter terechtzitting van 18 november 1965 zijn gehoord :

dat de Advocaat-Generaal ter zitting van 9 december 1965 heeft geconcludeerd dat het beroep ontvankelijk en gegrond is;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

A — De ontvankelijkheid

Overwegende dat de ontvankelijkheid van het beroep tegen de beschikking van de Hoge Autoriteit van 13 november 1964 houdende

vaststelling van de geldelijke verplichtingen van verzoekster ter zake van het vereveningsstelsel, niet werd betwist en ook ambtshalve geen bezwaar ontmoet;

dat het beroep mitsdien ontvankelijk is;

B — Ten principale

Ten aanzien van het eerste middel

Overwegende dat verzoekster stelt dat de bestreden beschikking een schending van wezenlijke vormvoorschriften inhoudt daar zij onvoldoende met redenen zou zijn omkleed;

dat de beschikking als grond voor de rectificaties, welke in de door verzoekster voor de bepaling van de heffingsgrondslag gedane opgaven werden aangebracht, slechts de bewering inhoudt dat het bewijs van het feit dat het litigieuze schroot elders dan in haar staalfabrieken werd gebruikt, niet werd geleverd en dat alleen op grond van dit bewijs bedoeld schroot van de vereveningsheffing mocht worden vrijgesteld;

dat verweerster aldus de bewijslast zou hebben omgekeerd door rechtens geen voldoende rechtvaardiging te geven van de wijzigingen welke zij in de door verzoekster, voor wat betreft het aan de bijdrage onderworpen schroot, behoorlijk gedane opgaven aanbracht;

Ovewegende dat in de 6e en 7e overweging van de beschikking tussen de opgegeven hoeveelheden en de inderdaad belastbare hoeveelheden schroot verschillen worden gerelateerd tot een totaal beloop van 10.520 ton, welke verschillen bij de controles gebleken zouden zijn;

dat in de 8e overweging van bedoelde beschikking de aan te brengen rectificaties als volgt worden weergeven :

> „1.055 ton aankoopschroot ten aanzien waarvan de onderneming beweert dat zij bestemd waren voor de geïntegreerde gieterij (dit bedrijf valt buiten het Verdrag), doch zonder hiertoe enig concreet bewijs te leveren;
>
> 9.200 ton schroot door de onderneming beschouwd als materiaal bestemd voor hergebruik, doch zonder te hebben bewezen dat het tot dit doel werd gebruikt. Deze hoeveelheid dient integendeel te worden gelijkgesteld met een vermeerdering van de schrootvoorraden, gelijk blijkt uit de algemene balans van binnenkomend en uitgaand schroot;
>
> 364 ton verkocht schroot, afkomstig van de schrootvoorraad van de geïntegreerde gieterij (welke van de bijdrage is vrijgesteld) en door de vennootschap bij vergissing in mindering gebracht;
>
> 1.347 ton schroot, beweerdelijk door de staalfabriek aan de gieterij afgestaan; op dit punt werd tot dusver geen enkel bewijs bijgebracht;"

dat als vaststaand moet worden aangenomen dat de onderneming gedurende het tijdvak waarop de bestreden beschikking betrekking heeft zekere hoeveelheden schroot in haar staalfabriek heeft verbruikt en andere in haar geïntegreerde ruwijzer-gieterij, en dat deze laatste niet belastbaar waren in de zin van het vereveningsstelsel;

dat de Hoge Autoriteit in zodanig geval en onder bepaalde voorwaarden mag eisen dat de hoeveelheden niet aan de vereveningsbijdrage onderworpen schroot aan de hand van stellige gegevens worden bewezen;

dat het niet verstrekken van zodanige gegevens grond kan opleveren tot het volgen der procedure van de ambtshalve te verrichten schatting;

dat nu in de bovengeciteerde overweging wordt gezegd dat verzoekster haar opgaven van het niet-belastbare schroot onvoldoende heeft gestaafd, de beschikking — zij het dan ook summier — de belangrijkste grond waarop zij berust, vermeldt;

dat de Hoge Autoriteit niet gehouden is in de motivering harer beschikking een gedetailleerde verklaring harer schatting te geven, noch ook daarbij de boekhoudkundige gegevens en de technische analyses waarop die schatting berust weer te geven;

dat verzoekster de zakelijke juistheid betwist zowel van de motivering der bestreden beschikking als van het totaalbeloop der in haar verklaringen aangebrachte rectificaties;

dat deze grief niet behoort tot het middel van schending van wezenlijke vormvoorschriften;

dat, nu de motivering der bestreden beschikking rechtens voldoende is bevonden, het eerste middel ongegrond moet worden geoordeeld;

Ten aanzien van het tweede middel

Overwegende dat verzoekster er in de eerste plaats over klaagt dat de grondslag voor haar bijdrageplicht in de bestreden beschikking met 1.055 en 1.347 ton schroot was verhoogd ten aanzien van welke hoeveelheid de Hoge Autoriteit ten onrechte geweigerd zou hebben aan te nemen dat deze in de ruwijzer-gieterij waren gebruikt;

dat zij ter ondersteuning van deze grief uittreksels uit haar factorenboek heeft geproduceerd ten einde aan te tonen dat gedurende het litigieuze tijdvak de door haar verkochte gieterijprodukten een hoeveelheid beliepen welke met een verbruik van minder dan 4.000 ton niet te verenigen valt;

dat verweerster derhalve abusievelijk en zonder voldoende grond het verbruik in bedoelde gieterij tot 1.552 ton heeft beperkt;

Overwegende dat verweerster zich van ieder specifiek antwoord op deze argumenten heeft onthouden en zich beperkt tot een beroep op het ontbreken van een volledige bedrijfsboekhouding voor de ruwijzergieterij;

dat zij evenmin een nauwkeurige verantwoording voor de aangenomen cijfers heeft gegeven;

dat derhalve de door verzoekster verstrekte gegevens niet behoorlijk zijn betwist;

dat de bestreden beschikking mitsdien geacht moet worden een onjuiste toepassing in te houden van de regels geldende voor de ambts-

halve gedane schatting der bijdragen krachtens het vereveningsstelsel verschuldigd;

Overwegende dat verzoekster voorts klaagt over het feit dat in de bestreden beschikking de grondslag voor de bijdrageplicht werd verhoogd met 9.200 ton schroot welke de Hoge Autoriteit heeft beschouwd als een vermeerdering van de belastbare voorraden;

dat het hier echter in werkelijkheid tot hergebruik bestemd materiaal zou betreffen hetwelk als eigen omloopschroot krachtens artikel 4, lid 2, van beschikking 2-57 niet belastbaar is;

Overwegende dat verweerster zich ook hier beroept op de onvolledigheid van de bedrijfsboekhouding der onderneming en geen aandacht heeft gewijd aan de herkomst van het schroot waarop de rectificatie betrekking heeft, een en ander op grond van de overweging dat het hier in ieder geval belastbare hoeveelheden zou betreffen;

dat verweerster op uitnodiging van het Hof een stuk heeft geproduceerd met het opschrift „algemene balans van binnenkomend en uitgaand schroot" over het tijdvak april 1954 tot januari 1957;

dat verzoekster ten aanzien van dit stuk bij pleidooi heeft opgemerkt dat — bij gebreke van voldoende boekhoudkundige gegevens betreffende het aan de voorraden toegevoegde eigen omloopschroot — het door haar opgegeven omloopschroot belangrijk minder bedroeg dan het gemiddelde van het op zodanige wijze in vergelijkbare ondernemingen gewonnen schroot;

Overwegende dat het door verweerster aangevoerde argument als zouden deze vermeerderingen der voorraden in ieder geval aan de vereveningsbijdrage onderworpen zijn, het feit voorbij ziet dat de vastgestelde verschillen wellicht verklaard zouden kunnen worden uit het winnen van eigen omloopschroot binnen de onderneming welker bedrijfsboekhouding, naar verweerster zelf stelt, onvoldoende geacht moet worden;

dat derhalve de op dit punt door verzoekster gegeven verklaring onderzocht had moeten worden en niet a priori mocht worden verworpen;

dat verweerster zich evenwel heeft beperkt tot de enkele bewering dat het aan verzoekster staat de Hoge Autoriteit te overtuigen en dat zij daarin niet is geslaagd;

dat uit het op last van het Hof geproduceerde stuk — ook al blijkt daaruit van tegenspraak tussen de verschillende verklaringen van de onderneming — de in de bestreden beschikking aangehouden 9.200 ton geenszins valt af te leiden;

dat verweerster geen enkel ander element ter rechtvaardiging van haar raming heeft verschaft;

dat de verhoging met 9.200 ton derhalve rechtens niet voldoende werd gerechtvaardigd;

dat het beroep mitsdien gegrond is en de bestreden beschikking vernietigd moet worden;

Ten aanzien van de kosten

Overwegende dat krachtens artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof de in het ongelijk gestelde partij in de proceskosten zou worden veroordeeld;

Overwegende dat verweerster, nu geen der door haar voorgedragen middelen kon slagen, in de kosten behoort te worden verwezen;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal en in zonderheid op artikel 33;

Gelet op de beschikkingen 2-57 en 13-58 van de Hoge Autoriteit van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen en in zonderheid op artikel 69, paragraaf 2;

HET HOF VAN JUSTITIE,

rechtdoende,

1. Vernietigt de beschikking van de Hoge Autoriteit van 13 november 1964 houdende vaststelling van de geldelijke verplichtingen der eisende vennootschap in verband met het vereveningsstelsel voor ingevoerd en daarmede gelijkgesteld schroot;

2. Veroordeelt verweerster in de proceskosten;

3. Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op acht februari negentienhonderdzesenzestig.

Hammes Delvaux

Donner Lecourt Monaco

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op acht februari negentienhonderdzesenzestig.

De Griffier,
A. Van Houtte

De President,
Ch. L. Hammes